

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **JUDr. J. S.**, bytom B., štátny občan Slovenskej republiky, proti odporkyňi **Sociálnej poisťovni – ústredie**, Ul. 29. augusta č. 8, 813 63 Bratislava, o návrhu na preskúmanie zákonnosti odporkyne č. 510 504 2160 zo dňa 11. marca 2011, o vylúčení sudcov Krajského súdu v Košiciach vo veci vedenej Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn.: 8Sd/31/2011, takto

r o z h o d o l :

1. Sudcovia Krajského súdu v Košiciach JUDr. J. K., JUDr. M. K., JUDr. E. B., JUDr. J. J., JUDr. Ľ. B., JUDr. L. B., JUDr. V. B., JUDr. L. C., JUDr. L. D., JUDr. E. F., JUDr. M. H., JUDr. G. M., JUDr. A. M., JUDr. J. S., JUDr. D. S., JUDr. J. M. S., JUDr. P. T., JUDr. P. T., JUDr. T. V., JUDr. V. H., PhD., JUDr. D. B., Mgr. J. F., JUDr. J. K., JUDr. Z. K., JUDr. S. M., Mgr. M. H., JUDr. R. R., JUDr. J. V., JUDr. G. V., JUDr. M. D., JUDr. M. G., JUDr. Z. H., JUDr. E. K., JUDr. A. K., JUDr. K. K., JUDr. D. M., JUDr. K. N., JUDr. M. O., JUDr. Z. S., JUDr. F. Š., JUDr. L. T., JUDr. V. K. a JUDr. M. M. **nie sú vylúčení** z prejednávania a rozhodovania v právnej veci navrhovateľa JUDr. J. S. vedenej na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn.: 8Sd/31/2011.
2. Sudcovia Krajského súdu v Košiciach JUDr. J.S., JUDr. E. S., JUDr. V. M., JUDr. T. S., JUDr. P. N., JUDr. J. Č., JUDr. A. Č., Mgr. D. F., JUDr. A. H., JUDr. A. H., JUDr. J. C., JUDr. Ľ. K., JUDr. J. M., JUDr. V. M., JUDr. S. M., JUDr. M. S., JUDr. A. Š., JUDr. Z. Š., JUDr. J. T., JUDr. I. V., JUDr. F. Z., JUDr. Š. S. a JUDr. O. J., **sú vylúčení** z prejednávania a rozhodovania v právnej veci navrhovateľa JUDr. J. S. vedenej na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn.: 8Sd/31/2011.

O d ô v o d n e n i e

Navrhovateľ sa návrhom podaným dňa 07. apríla 2011 na Krajskom súde v Košiciach domáha zrušenia rozhodnutia odporkyne č. 510 504 2160 zo dňa 11. marca 2011, ktorým bolo rozhodnuté o zastavení výplaty predčasného starobného dôchodku podľa § 67 ods. 5 zákona o sociálnom poistení, od 22. februára 2011.

Sudcovia Krajského súdu v Košiciach v predmetnej veci upozornili, že pre svoj vzťah k navrhovateľovi sa cítia byť zaujatí a krajský súd predložil vec Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie o vylúčení sudcov predmetného Krajského súdu v Košiciach z konania a rozhodovania vo veci.

Podľa § 16 ods. 1 OSP súd predloží vec nadriadenému súdu s vyjadrením sudcu na rozhodnutie o námietke zaujatosti.

Podľa § 12 ods. 1 OSP, ak nemôže príslušný súd o veci konať, pretože jeho sudcovia sú vylúčení (§ 14), musí byť vec prikázaná inému súdu toho istého stupňa.

Podľa § 12 ods. 3 OSP o prikázaní veci rozhoduje súd, ktorý je najbližšie spoločne nadriadený príslušnému súdu a súdu, ktorému sa vec má prikázať.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd nadriadený Krajskému súdu v Košiciach (§ 16 ods. 1 tretia veta OSP) preskúmal obsah súdneho spisu a zistil, že uvedená vec bola pridelená senátu 8Sd Krajského súdu v Košiciach, ktorého predsedníčka senátu sa cíti byť zaujatá z dôvodu, že navrhovateľ je jej kolega a priateľ a je s ním v dobrom priateľskom vzťahu. Ostatní sudcovia Krajského súdu v Košiciach, okrem sudcu JUDr. P. T., sa v predmetnej veci cítia byť tiež zaujatí vzhľadom na ich pomer k navrhovateľovi.

Sudcovia Krajského súdu v Košiciach JUDr. J. K., JUDr. M. K., JUDr. E. B., JUDr. J. J., JUDr. Ľ. B., JUDr. L. B., JUDr. V. B., JUDr. L. C., JUDr. L. D., JUDr. E. F., JUDr. M. H., JUDr. G. M., JUDr. A. M., JUDr. J. S., JUDr. D. S., JUDr. J. M. S., JUDr. P. T., JUDr. P. T., JUDr. T. V., JUDr. V. H., PhD., JUDr. D. B., Mgr. J. F., JUDr. J. K., JUDr. Z. K., JUDr.

S. M., Mgr. M. H., JUDr. R. R., JUDr. J. V., JUDr. G. V., JUDr. M. D., JUDr. M. G., JUDr. Z. H., JUDr. E. K., JUDr. A. K., JUDr. K. K., JUDr. D. M., JUDr. K. N., JUDr. M. O., JUDr. Z. S., JUDr. F. Š., JUDr. L. T., JUDr. V. K. a JUDr. M. M. uviedli vo svojich písomných vyjadreniach, že sa cítia byť zaujatými pre kolegiálny vzťah k žalobcovi ako sudcovi vykonávajúcemu svoju funkciu na tom istom súde.

Sudcovia Krajského súdu v Košiciach JUDr. E. S., JUDr. V. M., JUDr. T. S., JUDr. P. N., JUDr. J. Č., JUDr. A. Č., Mgr. D. F., JUDr. A. H., JUDr. A. H., JUDr. J. C., JUDr. Ľ. K., JUDr. J. M., JUDr. V. M., JUDr. S. M., JUDr. M. S., JUDr. A. Š., JUDr. Z. Š., JUDr. J. T., JUDr. I. V., JUDr. F. Z., JUDr. Š. S. a JUDr. O. J. svoju zaujatosť vo veci odvodzujú od svojho kolegiálneho a zároveň priateľského vzťahu k navrhovateľovi.

Najvyšší súd s poukazom na skoršie rozhodnutie iného senátu Najvyššieho súdu 1Nc 58/2010, s ktorým sa stotožňuje si osvojuje dôvody uvedeného rozhodnutia a uvádza nasledovné:

„Sudca JUDr. P. T., podľa jeho vyjadrenia (č.l. 17), nie je vylúčený z prejednávania a rozhodnutia veci, pretože je bez vzťahu k prejednávanej veci, účastníkom konania a ich zástupcom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky posudzoval opodstatnenosť tvrdenej možnosti vzniku pochybnosti o nezaujatosti sudcov krajského súdu z aspektu existencie dôvodov, pre ktoré je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. Vychádzal pritom z ustanovenia § 14 ods. 1 O.s.p., v zmysle ktorého sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti.

Účelom citovaného ustanovenia § 14 ods. 1 O.s.p. je prispieť k nestrannému prejednaniu veci, k nezaujatému prístupu k účastníkom alebo k ich zástupcom a tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Cieľu sledovanému uvedeným ustanovením zodpovedá aj právna úprava skutočnosti, ktorá je z hľadiska vylúčenia sudcu považovaná za právnu relevantnú. Je ňou existencia určitého právne významného vzťahu sudcu a to :

1. k veci, v rámci ktorého vzťahu by mal sudca svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia konania a rozhodnutia o veci, alebo

2. k účastníkom konania, ktorý vzťah by bol založený na príbuzenskom alebo rýdzo osobnom (pozitívnom alebo negatívnom) pomere k ním, alebo

3. k zástupcom účastníkov konania, ktorý vzťah by bol založený na pomere vykazujúcom znaky vzťahu uvedeného pod bodom 2.

Citované zákonné ustanovenie predpokladá taký vzťah vlastného záujmu sudcu na prejednávanej veci alebo taký jeho osobný vzťah k účastníkom konania, prípadne k ich zástupcom, ktorý by pri všetkej mozgnej snahe o správnosť rozhodnutia ovplyvnil jeho objektívny pohľad na vec a v konečnom dôsledku by mohol viesť k vydaniu nezákonného rozhodnutia.

Integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorého slovenský preklad bol vyhlásený v oznámení Federálneho ministerstva zahraničných vecí pod č. 209/1992 Zb., ďalej len „dohovor“) je garancia toho, aby vo veci rozhodoval nezávislý a nestranný súd zriadený zákonom. Súvislosťou medzi súdom, ktorý je založený na zákone, a jeho nezávislosťou, ako to vyjadruje článok 6 ods. 1 prvá veta dohovoru („každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu“), garantuje tento dohovor v celoeurópskom rozmere súčasne sudcovskú nezávislosť aj právo na zákonného sudcu. Ústavná úprava súdnej a inej právnej ochrany v Slovenskej republike garantuje obdobne vyjadrené právo na spravodlivý proces [čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ktorá je uvedená ústavným zákonom č. 23/1991 Zb., ďalej len „listina“; čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uverejnenej pod č. 460/1992 Zb., ďalej len „ústava“, ktoré články dávajú každému možnosť (právo) domáhať sa /zákonom/ ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v /zákonom/ určených prípadoch na inom orgáne /Slovenskej republiky/], do ktorého tiež zahrňuje aj právo na to, aby právna vec účastníka nebola odňatá zákonnému sudcovi (čl. 38 ods. 1 listiny; čl. 48 ods. 1 ústavy, ktoré články postulujú, že nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi a že príslušnosť súdu ustanoví zákon). Ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadruje zhodu (totožný zámer) na sudcovskú nezávislosť a právo na zákonného sudcu s právnym režimom podľa dohovoru (v obsahu týchto práv podľa dohovoru a podľa ústavy nemožno vidieť zásadnú odlišnosť). Potom platí, že v určitej právnej veci má rozhodovať nezávislý

a nestranný sudca vecne a miestne príslušného súdu, určený rozvrhom práce príslušného súdu a tento *zákonný sudca* by sa už v ďalšom priebehu konania - pokiaľ by k tomu nebol daný zákonný dôvod - meniť nemal. Inštitút vylúčenia sudcu z prejednávania a rozhodovania vecí, ktorý predstavuje výnimku z ústavnej zásady nezmeniteľnosti zákonného sudcu, stanovuje, aby zákonom predpokladaným postupom a zo zákonom predpokladaných dôvodov bol zákonný sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí. Sledovaný cieľ, ktorý tu umožňuje prelomiť ústavnú zásadu nezmeniteľnosti zákonného sudcu, spočíva v zmarení hroziaceho rizika, že by vo veci mohol konať a rozhodovať zaujatý - nie nestranný - sudca.

Ústava (a listina) deklaruje dva podstatné atribúty súdnictva v Slovenskej republike - nezávislosť a nestrannosť. Nezávislosť súdnej moci a sudcu znamená, že iné orgány verejnej moci nemajú nijaké oprávnenie vydávať príkazy, ktoré by mohli ovplyvniť výsledok rozhodovacej činnosti súdu alebo sudcu. Nezávislosť má zásadný význam pre súdnictvo aj pre sudcov. Účelom nezávislosti súdov je zabezpečiť im také postavenie, ktoré zodpovedá ich úlohe v právnom štáte, a to tak vo vzťahu k ďalším orgánom štátu (v horizontálnej úrovni vzťahov), ako aj vo vzťahu k subjektom podliehajúcim ich jurisdikcii. Všeobecne možno pojem nezávislosť súdov charakterizovať tak, že zahŕňa rozhodovanie bez akýchkoľvek právnych a faktických vplyvov na výkon ich právomoci, a taktiež vylúčenie ich podriadenosti pri výkone právomoci komukoľvek inému. Nezávislosť súdnictva a nezávislosť súdov sú preto späté s plnením tých úloh, ktoré im v právnom štáte zveruje ústava. V tomto smere ako nezávislosť súdov, tak ani nezávislosť sudcov nemôže byť nikdy nezávislosťou absolútnou a "samoúčelnou", keďže sa poskytuje funkčne pre potreby riadneho výkonu súdnictva. V dôsledku toho ju nemožno považovať ani za akúsi "výsadu" súdnej moci, ale (a naopak) za nevyhnutný predpoklad naplnenia jej zodpovednosti za nestranné a spravodlivé súdne rozhodnutia. Túto skutočnosť napokon potvrdzuje napr. čl. 141 ods. 1 ústavy, v ktorom sa uvádza, že „v Slovenskej republike vykonávajú súdnictvo nezávislé a nestranné súdy“, a čl. 144 ods. 1 ústavy, ktorý uvádza, že „sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom“ (PL. ÚS 52/99). Nezávislosť súdnej moci je pojem s dvojitým významom: označuje nezávislosť súdov (inštitucionálna nezávislosť) a nezávislosť sudcov (individuálna nezávislosť). Inštitucionálnu nezávislosť súdnej moci nemožno stotožňovať s individuálnou nezávislosťou sudcov. Právne záruky inštitucionálnej nezávislosti, ako aj individuálnej nezávislosti by mali byť v spravodlivej rovnováhe s verejným záujmom na tom, aby súdy a sudcovia plnili svoje poslanie rozhodovať spory nestranne v súlade s platným

právnym poriadkom a s plným rešpektom k právam, ktoré sa priznávajú účastníkom súdnych konaní. Ústavné zásady nezávislosti súdov a sudcov však nemožno ani oddeľovať, keďže nezávislosť súdnej moci treba považovať za základný predpoklad nezávislosti sudcov samých. Nezávislé súdnictvo naopak nemôže existovať bez nezávislých sudcov. V tomto kontexte možno sudcovskú nezávislosť označiť za pojmový znak súdnej moci (PL. ÚS 17/08, PL. ÚS 52/99). Ekonomický predpoklad nezávislosti sudcov spočíva na ich hmotnom zabezpečení.

Nezávislosť sudcu treba vidieť aj ako nezávislosť od zložiek politického systému a tiež ako nezávislosť v rámci samotnej súdnej moci (celého súdneho systému aj konkrétneho súdu, na ktorom sudca pôsobí); je to aj nezávislosť od verejnej mienky alebo oznamovacích prostriedkov. Iba takéto chápanie nezávislosti je predpokladom nestrannosti sudcu, ktorú nesmie *nikto* ohroziť.

Nezávislosť s nestrannosťou a odbornosťou (kvalifikáciou) sudcu sú podmienkami kvalitného rozhodovania a jeho predvídateľnosti a sledujú tak význam riadneho napĺňania (poskytovania) spravodlivosti. Nezávislosť a nestrannosť úzko spolu súvisia, často sa prekrývajú a nie je vždy ľahké ich od seba odlíšiť. Nestrannosť definovaná aj ako neprítomnosť predsudku (zaujatosti) a straníckosti býva považovaná za pojem širší ako nezávislosť. Nestrannosť sudcu musí byť podstatou jeho funkcie, zatiaľ čo jeho nezávislosť ju má iba umožňovať. Pod sudcovskou nezávislosťou a nestrannosťou treba rozumieť aj nezávislosť a nestrannosť každého jednotlivého sudcu.

Obsahom práva na nestranný súd je, aby rozhodnutie v konkrétnej právnej veci bolo výsledkom konania nestranného súdu. Súd musí každú vec prerokovať a rozhodnúť tak, aby voči účastníkom postupoval nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadŕžal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutia vo veci. Nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti na uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok (II. ÚS 71/97).

Sudcu možno vylúčiť z prejednávania a rozhodovania veci buď na návrh účastníka súdneho konania (§ 15a OSP), alebo na základe návrhu (oznámennia) samotného sudcu (§ 15 OSP). Obsahom práva na prejednanie veci pred nestranným súdom nie je povinnosť súdu vyhovieť každému návrhu oprávnených osôb a vždy vylúčiť sudcu z ďalšieho

prejednávania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Obsahom základného práva na prejednanie veci nestranným súdom je len povinnosť (nadriadeného) súdu prejednať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodnutia veci pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom (I. ÚS 73/97, I. ÚS 27/98, II. ÚS 121/03). Vzhľadom na to, že rozhodnutie o vylúčení sudcu podľa § 14 ods. 1 OSP predstavuje výnimku z ústavnej zásady, podľa ktorej nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 38 ods. 1 listiny, čl. 48 ods. 1 ústavy), treba trvať na tom, že sudcu vylúčiť z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci možno skutočne iba výnimočne a z naozaj závažných dôvodov, ktoré mu celkom zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom nezaujato a spravodlivo. Pri posudzovaní týchto dôvodov (ich analýze) v konkrétnej situácii je nutné prihliadať aj na rozsiahlu a inštruktívnu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) a Ústavného súdu Slovenskej republiky k danej problematike.

ESLP pri riešení otázky nestrannosti sudcu vychádza z toho, že okrem nezávislosti sudcu je potrebné brať zreteľ aj na ďalšie aspekty subjektívneho a objektívneho charakteru. Tieto aspekty nestrannosti rozlíšil aj pri svojom rozhodovaní (pozri napríklad Piersack proti Belgicku). Subjektívna stránka nestrannosti sudcu sa týka jeho osobných prejavov vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu a k účastníkom konania, prípadne k ich zástupcom. Významné z tohto hľadiska je, čo si sudca myslel pro foro interno. Pri subjektívnej nestrannosti sa vychádza z prezumpcie nestrannosti, až kým nie je preukázaný opak. Na preukázanie nedostatku subjektívnej nestrannosti vyžaduje judikatúra ESLP dôkaz o skutočnej zaujatosti (pozri napríklad Hauschildt proti Dánsku). Rozhodujúce nie je však (subjektívne) stanovisko sudcu, ale existencia objektívnych skutočností, so zreteľom na ktoré môžu vzniknúť pochybnosti o nestrannosti sudcu. Objektívna nestrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska sudcu, ale podľa objektívnych symptómov. Práve tu sa uplatňuje tzv. teória zdania nezaujatosti [porovnaj tézu, že spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná („Justice must not only be done, it must also be seen to be done“)]. Nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť (Delcourt proti Belgicku). Objektívny aspekt nestrannosti je založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k prejednávanej veci a k účastníkom konania, resp. aj k ich zástupcom. Posúdenie nestrannosti sudcu nespočíva len v hodnotení subjektívneho pocitu sudcu, či sa cíti, resp. necíti byť zaujatý, ale aj v objektívnej úvahe, či možno usudzovať, že by sudca zaujatý mohol byť. Rozhodujúcim prvkom v otázke rozhodovania o zaujatosti, resp. nezaujatosti

zákonného sudcu je to, či obava účastníka konania je objektívne oprávnená. Treba rozhodnúť v každom jednotlivom prípade, či povaha a stupeň vzťahu sú také, že prezrádzajú nedostatok nestrannosti súdu (Pullar proti Spojenému kráľovstvu), teda či je tu relevantná obava z nedostatku nezaujatosti. Relevantnou je len taká obava z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach. Objektívnu nestrannosť nemožno chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo aj len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje ako sudcu nestranného. Je potrebné brať zreteľ na skutočnosť, že spoločenské vzťahy v najširšom slova zmysle sú vzťahmi vzájomného pôsobenia, kontaktu a interakcie medzi členmi spoločnosti; preto závažnosť, ktorá by založila pochybnosť o nezaujatosti zákonného sudcu (znamenala dôvod pre jeho vylúčenie z prerokovania a rozhodovania veci), môže aj pri zohľadnení tzv. teórie zdania uplatňovanej v judikatúre ESLP nastať iba v prípade, keď je celkom zjavné, že jeho vzťah k danej veci, účastníkom alebo ich zástupcom dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať „sine ira et studio“, teda nezávisle a nestranne (porovnaj napr. I. ÚS 332/08).

Existencia oprávnených pochybností závisí vždy od posúdenia konkrétnych okolností prípadu a podľa objektívneho kritéria sa musí rozhodnúť, či (úplne odhliadnuc od osobného správania sa sudcu) existujú preukázateľne skutočnosti, ktoré môžu spôsobiť vznik pochybností o nestrannosti sudcu (pozri tiež Fey proti Rakúsku). Pri rozhodovaní, či je daný oprávnený dôvod na obavu, že konkrétny sudca je nestranný, je stanovisko osoby oprávnenej namietat' zaujatosť dôležitá, ale nie rozhodujúca; určujúce je to, či sa môže táto obava považovať objektívne za oprávnenú.

Z uvedenej judikatúry ESLP a Ústavného súdu Slovenskej republiky možno vyvodit', že subjektívne hľadisko sudcovskej nestrannosti sa musí podriaďovať prísnejšiemu kritériu objektívnej nestrannosti. Za objektívne však nemožno považovať to, ako sa nestrannosť sudcu len subjektívne niekomu javí, ale to, či reálne neexistujú okolnosti objektívnej povahy, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca určitým, nie nezaujatým vzťahom k veci disponuje“.

U tých sudcov, ktorí nachádzali svoju subjektívnu zaujatosť v profesionálnom, resp. kolegiálnom vzťahu k žalobcovi ako sudcovi vykonávajúcemu svoju funkciu na tom

istom súde, chýba objektívny základ nimi konštatovanej zaujatosti, pretože vzájomné vzťahy medzi sudcami sú založené na profesionalite a kolegiálnosti. Pokiaľ by totiž z takéhoto základu bol vyvodzovaný opačný záver, teda pochybnosti o tom, či takýto sudcovia budú schopní nezaujato a spravodlivo rozhodovať, znamenalo by to vlastne, že výlučne pracovný a kolegiálny vzťah medzi sudcami vo všeobecnosti prezumuje porušovanie sudcovských povinností a zásad sudcovskej etiky. Ak rámec týchto vzájomných vzťahov neprekročí hranicu profesionálnosti a kolegiálnosti, nemožno mať bez ďalšieho pochybnosti o ich nezaujatosti. Až v prípade, že by vzájomný vzťah prerástol cez rýdzo profesionálny rámec výkonu funkcie sudcu a nadobudol charakter bližšieho osobného vzťahu, pôjde o okolnosť vzbudzujúcu opodstatnené pochybnosti o nezaujatosti a teda išlo by o dôvod pre vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci. Vzťahy medzi sudcami, ktoré však bežný pracovný a kolegiálny rámec neprekračujú [t. j. ak tieto vzťahy spočívajú iba na tom, že sa sudcovia navzájom poznajú, pretože na výkon funkcie sú zaradení na rovnaký (prípadne vyšší alebo nižší) súd, v tom istom oddelení alebo senáte], nemajú teda samé osebe povahu dôvodov vylučujúcich sudcu z prejednávania a rozhodovania veci. Iba tá skutočnosť, že určitá vec sa týka sudcu, ku ktorému majú iní sudcovia len profesionálny, resp. kolegiálny vzťah, nemôže preto založiť pomer predpokladaný ustanovením § 14 ods. 1 OSP. (porovnaj tiež IV. ÚS 124/2010). Rovnako, pravdaže, nie je dôvodom vylúčenia sudcu, že účastníkov konania iba pozná: sudcovia JUDr. G. M., JUDr. V. H., PhD., JUDr. D. B., Mgr. J. F., JUDr. S. M., JUDr. J. V., JUDr. K. K., JUDr. D. M., JUDr. Z. S., JUDr. F. Š., JUDr. L. T. a JUDr. V. K. vyvodzovali svoju subjektívnu zaujatosť z toho, že osobne navrhovateľa poznajú; takto deklarovaný vzťah neobsahuje žiadne znaky svedčiace o existencii blízkeho vzťahu k účastníkovi, prípadne účastníkom konania (napr. priateľstva alebo nepriateľstva) a nezakladá preto dôvod, pre ktorý možno mať pochybnosti o nezaujatosti týchto sudcov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky so zreteľom na uvedené skutočnosti znamenajúce absenciu dôvodu, pre ktorý by mohli vzniknúť pochybnosti, že sudcovia uvedení vo výroku 1. tohto uznesenia nebudú v predmetnej veci postupovať nestranne, neutrálne, rozhodol tak, že ich nevylúčil z prejednávania a rozhodovania tejto veci.

Pokiaľ ide o existenciu právne relevantného pomeru v zmysle ustanovenia § 14 ods. 1 OSP, tak je tomu u sudcu Krajského súdu v Košiciach JUDr. J. S., u ktorého ide o priamy

vzťah k veci – je navrhovateľom v tejto právnej veci, čo ho bez ďalšieho vylučuje z prejednávania a rozhodovania veci; u ostatných sudcov Krajského súdu v Košiciach uvedených vo výroku 2. tohto uznesenia je ich vylúčenie založené ich blízkom (priateľskom) vzťahom k navrhovateľovi; Najvyšší súd Slovenskej republiky týchto sudcov preto vylúčil z prejednávania a rozhodovania tejto veci.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustné odvolanie.

V Bratislave 31. mája 2011

JUDr. Ida H a n z e l o v á , v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková